

Fra: vibeke traulsen [mailto:vibeketraulsen@gmail.com]

Sendt: 30. august 2009 14:31

Til: Ellen Trane Nørby; Erling Bonnesen; Anne-Mette W. Christiansen; Sophie Løhde; martinhenriksen@ft.dk;
Tina Petersen; Rene Christensen; Vivi Kier; Tom Behnke; Mette Frederiksen; Lone Møller; Lise Von Seelen;
Özlem Sara Cekic; Meta Fuglsang; Marianne Jelled; Line Barfod
Emne: Besparelser i Nyborg kommune!

Kære medlemmer af folketingets socialudvalg

I min frustration over de uanstændige og uansvarlige vilkår børn, forældre og ansatte i Nyborg kommunes daginstitutioner bydes efter mange års besparelser på området, henvender jeg mig til Jer for at gøre opmærksom på forholdene, som ganske enkelt ikke hænger sammen længere. Som I kan læse i min beretning (se vedhæftede fil), er der med forårets besparelser skåret så dybt, dybt ind til benet, at ikke engang **pasning** af børnene længere gøres på en ansvarlig måde. **Læring, omsorg og nærvær** kan vi ikke engang forsøge at leve op til, og værdierne i forhold til dette er ren luftige ballon-ord! Nu er der så igen varslet store besparelser på området. Så dette er et råb om hjælp. Da jeg udmærket er klar over, at det ikke kun er Nyborg kommune, der er så trængt, forsøger jeg med denne henvendelse at gøre Jer landspolitikere opmærksom på de kæmpe problemer, vi har i daginstitutionerne efter mange års besparelser, som bare bliver ved og ved, samtidig med vi får pålagt stadig flere opgaver, som vi utrolig gerne vil efterleve, men ikke har nogen som helst mulighed for, da der ikke følger ressourcer med. Tværtimod bliver vi konstant skåret!!! Jeg håber, I vil begynde at få øjnene op for, hvor grelt, det står til. Hvonår er 'nok' nok? Jeg vil bede Jer læse min beretning, som er vedhæftet som fil. Den vil forhåbentlig give Jer et indtryk af, hvordan det er i dag at være barn og ansat i en daginstitution. For en ordens skyld vil jeg lige gøre opmærksom på, selv om det jo nok fremgår af min beretning, at jeg er pædagog og ansat i en daginstitution. Yderligere til Jeres information har jeg sendt beretningen til Nyborg kommunes byrådspolitikere, til den lokale avis, til Helle Thorning Schmidt, da hun kommer til byen onsdag i anledning af det kommende kommunevalg, og endelig til socialministeren,

VH

Vibeke Traulsen
Kronprinsensgade 5
Nyborg

En personlig beretning fra en 'heldig' ansat i en besparelsesramt daginstitution

"Puh! Så blev det ikke mig" tænkte jeg, da dommen faldt, "heller ikke i denne omgang, men måske næste?"

Bortset fra de fyrede og kære kolleger, som vi skulle samle op på og være der for som støtte, kunne vi andre ånde lettet op. Vi var de udvalgte til at blive tilbage og føre institutionen videre. I nogle måneder forsøgte vi at 'oppe' os og prøve at begejstres, se fremad, komme videre, men inden for nye og endnu udefinerede rammer, efter at vi med de chokerende besparelser fik trukket tæppet væk under vores fødder.

Nu nogle måneder senere, hvor besparelserne er ved at udmøntes i detaljer, og vi må omstrukturere og re-definere vores pædagogiske arbejde med børn og forældre, mærker vi, der er tilbage, de heldige!?, det personlige pres og frustrationer i dagligdagen i relationen til børnene og forældrene. Selv detaljer har stor indflydelse på ens daglige arbejde og tænkning om det, især når der er mange af dem. I min dagligdag oplever jeg, at vi ikke længere har en brugbar kopimaskine. Men hvad betyder det? Jo, det betyder, at vi ikke længere f.eks. kan lave sangmapper til vores børn, ikke lige tage en hurtig kopi af en skrivelse, men skal bruge tid på at scanne og printe med noget materiel, som ikke altid virker eller er tilgængeligt. Og VI MÅ GÅ FRA BØRNENE! Eller det bliver ikke lavet. Frustrerende! Og så er vores kære tur til Bondegård blevet sparet væk, så vi må leve med et amputeret høstemne. Øv!

Vi skal snart indføre den af mange forældre og personale forhadte madordning, for at alle sikres et sundt måltid? Ja, men hvad med dagens vigtigste måltid: morgenmad. Det har vi sparet væk og tilbyder havregryn, som ikke alle børn bryder sig om. Grotesk! Dette og andre detaljer virker måske ikke udadtil som noget, der kan påvirke os, men det er frustrerende igen, igen at blive begrænset i ens arbejdsforhold, som gerne skulle glide problemfrit, så man kan trives og tænke udviklingsorienteret og fremadrettet, samt sprudle i sin omgang med børn og forældre. Der er jo så meget, jeg og mine dygtige kolleger gerne vil i arbejdet med børnene, og der er så meget, vi skal i flg. Loven om dagtilbud. Vi skal lave læreplaner over, hvad vi tænker pædagogisk i de forskellige situationer med børnene ud fra nogle givne kompetenceområder. Spændende! Men hvordan får vi lige tid til at reflektere og tænke i læreplaner? Børnemiljøvurderinger. Spændende! Men vi har desværre ingen penge til at efterleve det fysiske børnemiljø, og hvordan ser det lige ud med det psykiske børnemiljø, når der ikke er nok voksne til nærvær, omsorg og læring? Og endelig skriftligheden omkring ovennævnte, hvilket er et lovbestemt krav, hvornår skal vi gå fra børnene for at efterleve den?

Influenza A er kommet til landet, og vi skal skærpe hygiejnen med at vaske hænder ofte, spritte af, drikkekrus bør vi udlevere og ikke lade være frit tilgængelige for børnene med navn på. (Papkrus har vi ikke råd til!) Dette kræver tid, for børnene har også brug for tryghed og omsorg, og er man alene med 20 børn – og det forekommer faktisk ofte – er det ren overlevelse for den voksne, som skal være nærværende, lyttende, rummelig, anerkendende, ikke virke stresset, over for børn og forældre. Derudover skal den voksne være udviklingsorienteret i forhold til hvert enkelt af de 20 børn og gruppen. Når jeg er alene med 20 børn eller måske er heldig at have en hjælpende hånd ved min side, er det svært at efterleve ovennævnte, faktisk umuligt da jeg **1.** skal holde fast i dagligdagens struktur, for det har børnene brug for, da de især i disse voksenmanglende situationer har specielt brug for den faste voksne og den tryghed, hun og dagligdagens faste struktur giver barnet. **2.** skal jeg være opmærksom på de små, der skal sove(p.t. 4 børn), og den tryghed de har brug for i denne situation, f.eks. kan det være svært at fjerne barnets åbenlyse bekymring over, hvem der lige skal tage hende op efter middagsøvn, når jeg nu er gået hjem kl.13, og der ikke er andre voksne på stuen og de andre stuer, som i øvrigt også er underbemandede, derfor bliver nødt til

at overtage. **3.** Jeg skal da også lige klare 6 blebørn, som skal skiftes gennemsnitligt 2 gange pr. dag! 4 spisegrupper skal jeg overskue, hvor flere har brug for den ro, det giver, at der sidder en nærværende voksen ved bordet og hjælper med at overskue madkassens indhold og sortere sundt og mindre sundt - og ikke en voksen, som stresser rundt for at være der for alle.

Derudover skal jeg og min evt. hjælper være der for dem alle 20 i dagens løb: En er ked af det. En har tisset i bukserne. En skal have hjælp til tøjet. En vil gerne have læst en bog eller have hjælp til et puslespil. En konflikt opstår imellem et par børn. Et barn og en forælder skal tages godt og opmærksomt imod, og der skal vinkes sammen med barnet, som er ked af at sige farvel til mor. De nye små og utrygge børn følger mig som en skygge, mens jeg farer forvirret omkring for at tilgodese alles behov. Men jeg skal huske at bevare roen! Og jeg skal være glad for, vi kun har 20 børn på stuen lige nu, og ikke 23 som før sommerferien. Og glad for, det ikke er regnvejrs. Dejligt! Fordybelse? Planlægning? Aktiviteter? Gerne, men hvornår?

Dagens bedste og mest trygge tidspunkt for børnenes vedkommende er børnemødet, hvor vi samles på stuen, og børnene på skift med 'Poul' (vores grønne enøjede talehjelper) fortæller om oplevelser, eller vi laver fælles aftaler om oprydning, håndvask, hjælpen til de små nye på stuen og selvfølgelig hinanden, eller vi synger sange fra de sangmapper, vi ikke kan lave længere p.g.a. manglende kopimaskine. Når forældrene så henter deres barn, skal de gerne have et indtryk af, at jeg har overblik over børnegruppen og har tid til en snak om alt omkring deres barn og forældrenes egen situation. Dette er vigtigt for vores samarbejde og gensidige tillidsforhold, så de ved, jeg ved det, jeg skal vide, for at tage vare på netop deres barn. At forældrene føler sig trygge ved at aflevere deres barn til mig og de øvrige ansatte er en stor værdi for mig (og mine kolleger), og det kræver, at jeg opbygger et tillidsforhold til forældrene, og det er mit ansvar som pædagog at gøre det. Alt kan lade sig gøre, hvis forældre føler tillid og tryghed ved de personer, der skal passe deres barn.

Puh! Efter en periode under disse vilkår må man stoppe op og tænke: er dette forsvarligt? Er det de fremtidige vilkår? Vil jeg byde børn og forældre dette? Vil jeg byde mig selv dette? Jeg opfatter mig selv som en garvet, udviklingsorienteret og handlende pædagog. Er denne **pasning** af børnene og **overlevelse** for mit og mine kollegers vedkommende det, jeg vil? Er det overhovedet pædagogisk og menneskeligt forsvarligt? Kan jeg se mig selv i øjnene? Kan jeg se forældrene i øjnene? Kan jeg se børnene i øjnene? **Men jeg må tænke: det er ikke mit ansvar.** Jeg går ud fra, at min ledelse gør det bedste, den kan under de givne vilkår. Altså må ansvaret ligge højere oppe i systemet. Det er frustrerende, for den del af systemet har jeg ingen indflydelse på. De hører jo ikke, hvad jeg siger og oplever mig ikke i min dagligdag. Jeg ville ønske, de kunne komme ud og følge min dagligdag en uge. Så ville de måske mærke bare lidt af det pres, som gør min pædagogiske tænkning umulig og efterlader mit relationsarbejde med børnene til pasning og relationsarbejdet med forældrene til blot information. Mine og sikkert også mine kollegers grænser for, hvad der er rimeligt, er i den grad overskredet, så jeg oplever, at det, der skulle være udviklingsorienteret og værdifuldt i børne- og forældrearbejdet handler udelukkende om, hvordan vi får dagen i dag til at hænge sammen i hele børnehuset på tværs af stuerne, som består af 3 børnehavegrupper, en vuggestuegruppe og en specialgruppe.

Er vi i gang med en afvikling af det udviklingsorienterede og omsorgsgivende relationsarbejde med børn og forældre? Er det AFVIKLING, der er på vej til at erstatte UDVIKLING. 2 rimeligt ens ord, men med så forskelligt indhold i deres betydning!

Min institution bryster sig med, at niveauet for vores korttidssygemeldinger er fint. Nå, siger jeg bare, for jeg har selv brug for en tænkepause, en korttidssygemelding?, for at kunne orientere mig under de nye vilkår, som politikerne har givet min og de øvrige daginstitutioner i Nyborg kommune. Dette har jeg brug for, inden jeg ender med en langtidssygemelding, som institutionerne heller ikke længere har råd til at finansiere, da de skal betale det meste selv (også en del af besparelserne). Og så går det igen ud over min institution, så mine kolleger bliver presset

yderligere, og de ender med korttids- og langtidssygemeldinger! Måske afvikler vi os selv som institution? Er det det, I vil, kære politikere? Hvornår er nok 'nok'? I varsler igen store besparelser på området, samtidig med I taler om forebyggelse i forhold til udsatte børn og familier!! Hvordan kan vi være med til at bryde den sociale arv, når der ingen voksne er til at tilgodese bare de mest elementære behov hos børnene: tryghed og omsorg? Grotesk!

I min institution har vi en del udsatte børn og familier, og en god forældregruppe. De vil da sikkert gerne vikariere for det kort- og langtidssygemeldte personale, samtidig med at de betaler høje summer for at få deres barn passet og stimuleret af fagligt uddannet og tryghedsgivende personale. Det kan jo blive løsningen, når nu institutionen er affolket, hvad angår sygdomsramt personale! Eller hvornår siger de stop?

Nyborg kommune lavede for nylig en trivselsundersøgelse??? Den var sikkert dyr, og man kan vist stille spørgsmålstejn ved, hvor vidt resultatet af den stadig er gældende. Måske Nyborg kommune skulle lave en ny trivselsundersøgelse?

Vibeke Traulsen
Kronprinsensgade 5
Nyborg